

sentlige, som man siger, at Kommissionen skal have fuld Handlefrihed og ikke skal være bunden; det er Hovedsagen. Det ærede Medlem forklarede ogsaa tilfredsstillende tydelig, hvorfor Komiteen burde have denne Handlefrihed, idet det ærede Medlem henviste til den Udvikling af Trafikken, der foregaar. Han henviste til den ny Godsbanegaard og til den eventuelle Nødvendighed af at faa en bred Færdselslinie paa den Plads, hvor Ruinen nu ligger. Det glæder mig, som sagt, at det ærede Medlem er enig med mig i det væsentlige. Men ved Siden deraf forekommer det mig, at det ærede Medlem paa samme Maade som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) kom ind paa, at der skulde være noget storpolitisk ved denne Sag. Jeg vil i gentage, at jeg ikke kan forstaa, at vi, naar vi kunne give Finanslove, der paa Indtægts- og Udgiftssiden tilsammen omfatte over 100 Mill. Kr. aarlig, naar vi kunne blive enige om meget store Jærnbaneanlæg uden storpolitiske Hensyn og blive enige om overordentlig mange, store Foretagender uden storpolitiske Hensyn — saa endelig skulde klistre storpolitiske Hensyn paa disse stakkels Ruiner, hvis Fremtid er af saa overordentlig stor Betydning for Kjøbenhavns Kommune. — Til den højtærede Finansminister (Hørring) skal jeg sige, at naar den ærede Minister udtalte, at hvis Rigsdagen ikke er enig med ham om, at Talen her er om at bygge et Slot, saa maa man stemme mod Loven, saa forstaaer jeg ikke det. Naar der forelægges et Lovforslag, maa man saa ikke stille Ændringer til dette Lovforslag, og kan der saa ikke vedtages Ændringer til dette Lovforslag, og kan dette Lovforslag ikke fremmes, fordi der stilles Ændringer til det? Det forekommer mig, at det dog i Reglen er saaledes og ogsaa i dette Tilfælde maa være saaledes. Det forekommer mig ikke, at man behøver at stemme mod Kommissionens Nedsættelse, fordi man ikke absolut i Forvejen vil sige, at vi skulde have et Slot der.

Den højtærede Finansminister sagde, at han stiller sig velvillig over for Præmielaanssystemet, og gør det, som man i Almindelighed gør det, fordi det i mange Lande er anerkendt som brugeligt og acceptabelt, og at det, der her foreslaas, er det samme, som er foregaaet i saa mange andre Lande. Hertil vil jeg dog sige, at her er det anderledes. Jeg er overhovedet imod Præmielaanssystemet, men her er Forholdet et ganske særligt, idet det er saa, at man byder Køberne af Præmieob-

ligationerne kun 50 pCt. Værdi af de Penge, de betale. Særlig af den Grund synes jeg, at Tanken om Præmielaan paa den her foreslaaede Maade burde lægges til Side.

Oct. Hansen: Det var ikke min Mening at sige, og jeg tror heller ikke, jeg har sagt, at der ikke knytter sig noget som helst historisk Minde til Kristiansborg Slot. Jeg mindes naturligvis meget godt de berømte Ord af Frederik VII, da han lovede Folket Grundloven, som senere blev given det i femte Juni-Grundloven af 1849. Det undrede mig, at det ærede 5te kongevalgte Medlem (Carstensen) vilde give sig til at blive sentimental i den Anledning. Jeg har søgt at holde mig borte fra Sentimentalitet, jeg har mere villet male et Fremtidsbillede, som jeg synes, det var nok saa smukt at samle sig om som om det gamle Kristiansborg Slot. Vi Rigsdagsmænd have siddet i Aarevis deroppe — det har vist det ærede Medlem og jeg ogsaa — men jeg maa sige, at det er ikke noget Motiv for mig til at bygge Slottet op. Nu, da vi have siddet i denne Kaserne i over 10 Aar, skulle vi formodentlig ogsaa blive sentimentale ved at forlade den og sige: Nu have vi det rigtig rart, nu kunne vi snart holde Jubilæum, saa er det ikke værd at bygge.

Men jeg skal forlade dette. Det, jeg begærede Ordet for, var for at udbede mig lidt nærmere Forklaring af den højtærede Finansminister, hvorfor det har saa overvejende Betydning, at denne Ruin — for det er dog vel ikke andet end en Ruin — skal bevares. Jeg kan meget vel forstaa, at det bliver billigere, naar man bygger paa de Mure, der staa; de ere maaske ganske solide, de staa der nu, og der kan maaske spares en hel Del derved. Det er muligt, men hvis det da ikke bliver en aldeles overvejende Besparelse, synes jeg ikke, vi skulde lade dette Moment være det afgørende. Dette Terrain er jo meget kostbart, det er vel af den Beskaffenhed, at hvis det gik over til privat Bebyggelse, hvad jeg haaber aldrig vil ske, vilde det løbe op til mange Hundrede Kr. pr. □-Alen. Disse Værdier faa vi fri til fornuftig og hensigtsmæssig Benyttelse i offentlige Øjemed, og det forekommer mig at have meget større Betydning end at bevare de Mursten, der sidde i Ruinen. Nej, det er at se lidt for smaat paa det, naar man absolut vil benytte, hvad der findes. Her, hvor der er en Opgave at bygge noget for Fremtiden, som skal staa i Hundreder og